

ABIGAIL WILSON

TAJEMSTVO
POZLÁTENEJ
SIENE

ABIGAIL WILSON

*T*AJOMSTVO
POZLÁTENEJ
SIENE

Abigail Wilson
Within These Gilded Halls

Copyright © 2022 Abigail Wilson
Published by arrangement with HarperCollins Christian
Publishing, Inc.
Cover design by Studio Gearbox
Original package design © 2022 Thomas Nelson
Cover image © Christophe Dessaigne/Trevillion Images
Cover image © Lee Avison/Trevillion Images
Cover image © Abigail Miles/Arcangel Images
Translation © 2024 by Miriam Ghaniová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9770-8

Venujem Allison Mooreovej,
za naše celoživotné priateľstvo,
za pochopenie, za to, že ma vždy povzbudzuješ.
Som neuveriteľne vďačná, že Boh
skrižil naše cesty.

1

Južné Anglicko, 1819

„**CH**ceš hľadať ten poklad bezo mňa?“

Zabuchla som dvere pivnice a zbežne som sa pozrela na svojho priateľa, kolegu a umelca, keď som sa okolo neho pretlačila do kuchyne. „Prosím ťa, Daniel, nezačínaj znova.“

Urobila som krok vpred a zastavila sa, mávajúc štetcom v ruke ako zbraňou, že na nejaké prekliate hľadanie nemáme vôbec čas. „Odkedy som ti povedala o tých klebetách v meste, nedá sa to s tebou vydržať.“

Zvraštil obočie. „Musíš uznať, že dedinčania majú presvedčivé dôkazy. A tie jaskyne dole na pobreží. Ved' viem... že tam dole chodíš zbierať mušle.“

„Možno áno a sú tam aj jaskyne.“ Stisla som pery. „Ale tvoje fantázie budú musieť počkať. Musíme dokončiť tanečnú sálu a žalostne meškáme oproti plánu.“

Vzdychla som a vložila si štetec do vrečka zástery. „Nepozeraj sa na mňa takto. Toto nie je príležitosť na útek od povinností, ako sme to robievali v detstve. Len som si odskočila po menší aplikátor. Horná časť vlysu sa ukazuje trochu chúlостivejšia, než som predpokladala. Takže ak sa teraz prestaneš všemožne vyhýbať práci a pustíme sa do toho spolu, možno budeme mať šancu dokončiť časť za stĺpom, ako sme sľúbili minulý týždeň.“

„Áno... no... keby si tu pred chvíľou bola, tak by si sa sem tak horlivo nevracala. Slečna Drakeová je pravdepodobne ešte vždy vnútri a zúri.“ Prešiel okolo mňa rýchlym chlapčenským krokom k medenému drezu, kde si dolial pohár. „Nejako dlho si prezerala tú časť, ktorú sme dokončili ráno.“

Tvár mi stuhla. „Panebože.“

„Vtrhla sem hneď po tvojom odchode. Mala pripravenú celú zásobu ostrých slov.“ Prekrížil si ruky. „Vlastne sa vrhla na všetkých prítomných, dokonca aj na svojho drahého Arnolda.“

„Aj na Arnolda? Preboha.“ Zvraštala som čelo. „Zdá sa, že jej náladu pokazilo niečo viac než len tvoja malá chyba na lište.“

„Naozaj.“ Daniel sa oprel chrbtom o pult a iskra jeho mladického nadšenia sa vytratila. „Stále iba bľaboce o tom svojom prasynovcovi.“ Luskol prstami vo vzduchu. „Vedela si, že ten fičúr prišiel dnes ráno do domu bez ohlásenia, celkom nečakane?“

„Poručík Burke?“ Pozrela som sa na dvere do kuchyne. Prasynovec slečny Drakeovej navštívil dom len raz pred vyše rokom a zdržal sa krátko. Bože, už dávno som si naňho nespomenula. „Stále má tmavé ostrihané vlasy a...“

„Príťažlivý výzor?“ uškrnul sa Daniel. „Počul som, ako o tom dnes ráno rozprávala jedna zo slúžok kuchárke.“ Na chvíľu zastal a prižmúril oči. „Teraz je urastený a dôstojný – predpokladám, že práve to bude chcieť vystavovať na obdiv. Ale že by bol pekný? Obávam sa, že je to príliš prehnané. Pripúšťam však, že ja nie som utáraná slúžka.“

„To je dobre. S tvou žalostnou pracovnou morálkou by sme všetci umreli od hladu.“ Usmiala som sa. „Ale to som v súvislosti s poručíkom Burkom nechcela povedať.“

„Nie? Myslel som si, že si jedna z tých romantických hrdiniek.“ Daniel pokrčil plecami. „Arnold a ja sme ho zahliadli na veľkom schodisku. Starému dobrému Arnoldovi sa zdalo, že poručík Burke bol strašne neokrôchaný, keď tu bol naposledy, či už bol pekný, alebo nie.“

Zasmiala som sa. „Podľa toho, čo som videla ja, musím súhlasiť.“

Daniel vystrel plecia a prešiel po kuchynskej podlahe, akoby pochodoval do boja. „Takto sa predvádzal?“

„Poručík Burke sa prednedávnom vrátil z armády. Možno...“

„Môj bratranec tiež, ale on sa takto nepredvádza. Pripomína mi sochu, ktorá hýbe nohami.“

„Sochu... čo hýbe nohami.“ Dotkla som sa zátylku. „Aj sochy majú nohy, len nimi nehýbu.“ Rozhodila som

rukami a znova som vrhla pohľad k dverám. „To je jedno. Zabavili sme sa a ako som povedala, je najvyšší čas, aby sme sa vrátili k práci. Do večera toho musíme ešte veľa stihnúť.“

Napriek protestom kráčal Daniel krok za mnou a jeho hlas mi znel za chrbtom. „Vieš, keď som sa dozvedel, že som mal to šťastie a dostal som sa na prax k jednej z najuznávanejších umelecky zmysľajúcich žien v Británii, nikdy som si nepredstavoval, že moje dni budú také, aké sú teraz.“

„Nie?“ Kráčala som zadnou chodbou Avonthorpe a vrhla som na svojho priateľa prísny pohľad cez plece. „Vieš, že môžeš kedykoľvek odísť.“

Spomalil. „Nemyslel som... no, vieš... spomeň si... to je presne to, čo by si chcela, však? Opäť získať všetku pozornosť slečny Drakeovej.“

„Nebud' smiešny. Dobre vieš, že ťa prijala iba na moje naliehanie.“ Štuchla som ho do pleca. „A nezabúdajte, sir Galahad, nikdy som vašu pozíciu u slečny Drakeovej nepovažovala za konkurenčnú.“ Mávla som ukazovák. „Dovolím si tvrdiť, že obaja sa máme ešte čo učiť.“

„Asi áno.“ Prešiel si rukou po tvári a úkosom na mňa pozrel. „Dokelu, Phoebe, bolo by oveľa ľahšie pripustiť, aká si múdra, keby si mi stále nepripomínala otravnú staršiu sestru. Prisahám, že máš rovnakú ryhu medzi obočím, a keď máš ten pohľad v očiach,“ zasmial sa, „presne tak, to je ono. Keby naše matky neboli najlepšie kamarátky, možno by som ťa vyťahal za uši.“

„No tak ma vyťahaj za uši.“ Založila som si ruky v bok. „Ak sa posnažíš a už viac nebudeš pôsobiť doj-

mom, že si práve vyšiel zo školskej lavice, skúsím nájsť spôsob, ako sa k tebe správať ako k rovnocennému.“

„Školská lavica!“ Pevne si zovrel golier kabátca. „Musím ti povedať, že minulý mesiac som mal osemnásť rokov, teda už nie som dieťa, ktoré si kedysi tak rada komandovala.“

„Áno, ale vždy budeš o dva roky mladší ako ja a to mi dáva právo občas predniesť nejakú múdrosť.“

Predbehol ma, aby otvoril dvere do tanečnej sály, a na tvári sa mu objavil slabý úsmev. „V tom prípade sa obávam, že mi nezostáva nič iné, ako sa skloniť pred vaším vyšším intelektom, slečna Radcliffová.“

Na chvíľu som sa zastavila. „Nevolaj ma slečna Radcliffová. Veď jedno z prvých slov, ktoré si ako dieťa vypustil z úst, bolo Phoebe.“

Zaklonil hlavu dozadu. „Nie, nebolo.“

Môj smiech sa vznášal vo vzduchu. Prešli sme cez obrovský tanečný parket plesovej sály a dostali sa až k časti, na ktorej sme pracovali. Znova som kráčala ľahko. „No, mohlo to tak byť. Vždy keď moja rodina navštívila tú vašu, bolo to Phoebe sem a Phoebe tam, Phoebe, pozri, čo som urobil, Phoebe, vezmi ma so sebou dolu.“ Kráčajúc pred Danielom som sa dostala k lešeniu a otočila som sa späť. „Vždy si bol o krok pozadu za Julianou a mnou.“

Došiel až ku mne. „Naozaj? Škoda, že ste sa so sestrou nikdy nezastavili a nedovolili mi, aby som vás dobehol.“

Ozval sa náhly dupot a to mi zabránilo odpovedať. Obaja sme sa obzreli na vzdialené dvere. Slečna Drakeová mala dosť nerovnomernú chôdzu, ale dnes bol jej krok rýchly, naplnený nezvyčajnou cieľavedomosťou.

Daniel nepreháňal, keď hovoril o jej zlej nálade. Jej bledozelené oči vyzerali v rannom svetle uštipačne, tvár mala červenú, ovisnuté ruky sa jej pri chôdzi hompáľali dopredu a dozadu. „Ach, Phoebe. Je to to najhoršie načasovanie na svete.“

Odkašľala som si a vrhla som rýchly pohľad na Daniela. „Myslíte svojho prasynovca? Práve som počula...“

Ruky jej divoko poletovali vo vzduchu, hlas mala priškrtený. „Samozrejme. Prikázala som Arnoldovi, aby Grahama zaviedol do jeho izby. Akú inú možnosť som mala? Dnes ráno sa sem prirútil, akoby mu už Avonthorpe patrilo.“

Daniel pokrútil hlavou. „Ak je ten fičúr taký drzý, prečo ho jednoducho nepošlete preč?“

V očiach sa jej zablysko. „Vôbec nemáte takt, pán Hill, a na muža vo vašom veku ste až príliš smelý. Nehovorte o veciach, o ktorých nič neviete. Alebo radšej nehovorte vôbec.“ Oprela sa rukou o stenu, akoby mala omdlieť. „Tentoraz neprišiel sám. Nie, to by bolo príliš jednoduché. Priviedol si aj priateľa. Teraz nebudeme mať inú možnosť, iba sa zabávať.“

Miestnosť stíchla, dych sa mi zastavil v hrdle. „Nevedomuje si, že sme uprostred rekonštrukcie? Že máme málo služobníctva a nebudeme mať čas na večierky a podobné taľafatky?“

„Neviem, čo si myslí a prečo je tu. Viem len to, že tí dvaja nám budú veľmi prekážať.“

„V práci? Vážne pochybujem...“ Odmlčala som sa.

Slečna Drakeová sa pozrela na spodnú lištu, na ktorej pracoval Daniel, a prudko sa nadýchla. „Dúfam, že

sa so mnou nemienite škriepiť ako predtým pán Hill a nenazvete túto obludnosť prijateľnou.“

Obrátila sa k Danielovi namosúrená ako dračica. „Toto dieťa je tu len mesiac a už začína lajdáčiť.“ Zhlboka sa nadýchla. „Je to hrozné.“

Daniel sa vystrel. „Pardon...“

„Pardon? Áno, mali by ste sa ospravedlniť. Aj so svojím slabým zrakom vidím nedostatky vo vašej práci.“

Hoci Danielove ťahy neboli také dokonalé, bol to dobrý, nadaný maliar a zaslúžil si pomoc slečny Drakeovej, ktorá by zmenila jeho budúcnosť, rovnako ako som si ju zaslúžila ja. Postavila som sa medzi nich. „Prosím, slečna Drakeová, nerobte si starosti. Mala som v pláne prejsť túto časť ešte raz. Jednoducho som Danielovi dopriala priestor na precvičenie.“

Oči sa jej rozšírili. „No, rovnako dobre môže cvičiť aj na niečom inom ako na stenách mojej tanečnej sály.“ Zovrela päste, hľadiac na každý dokončený úsek. „Hneď na začiatku som povedala, že očakávam, že vaša práca bude dokonale zodpovedať pôvodnému cieľu.“ Hlas sa jej zvláštne zachvel. „Žiadne zmeny, akékoľvek jemné, ani čo sa týka farby či gleja. Všetko musí vyzeráť tak, ako keď som túto miestnosť zdedila. Žiadny Drake za tie roky v Avonthorpe nezmenil ani najmenší detail a ja nebudem prvá, kto to urobí.“ Pohrozila mu prstom. „Rozumiete mi, chlapče? Každá čiara a krivka musia byť na svojom mieste.“

Daniela som opäť umlčala pohľadom a chytila som ju za ruku. „Rozumieme, dokonale. Ako som povedala na začiatku, moja práca vás nesklame. Nikdy by som sa

do tohto zadania nepustila, keby som si nebola istá, že dokážem urobiť presne to, čo si želáte.“

Uškrnula sa, zdvihla pohľad a prešla ním po miestnosti. „Len by som chcela vedieť, kto je ten priateľ môjho prasynovca.“

„Nikdy predtým ste sa s tým pánom nestretli?“

„Je to nejaký nový partner v Grahamovom obchode so starožitnosťami. Má prefíkané oči. Určite sa z neho vyklúje darebák.“

Daniel sa zasmial sám pre seba. „To znamená, že ste ešte žiadneho nevideli... Teda myslím darebáka.“

Vrásky na lícach sa jej prehĺbili, keď sa otočila späť ku mne. „Prečo som sa, preboha, nechala nahovoriť, aby som pustila toto drzé šteňa do svojho domu? Vlastne mám chuť ho dnes popoludní poslať domov k jeho otcovi.“

Pritiahla som ju k sebe za lakeť. „Daniela Hilla poznám väčšinu svojho života. Nielenže je to vynikajúci mladý umelec, ktorý potrebuje vaše odborné vedenie a znalosti, ale čoskoro sa naučí, kde je jeho miesto.“

Daniel sa nesmelo usmial a pokrčil plecami. „Dovoľte mi, aby som sa ospravedlnil za svoj neviazaný jazyk, slečna Drakeová. Bohvie, že ma neraz dostal do nepríjemných situácií. Verte mi, keď vám poviem, že sa považujem za dostatočne potrestaného a nemám v úmysle takto pokračovať.“

Slečna Drakeová sa naklonila bližšie. „Mám veriť takýmto rečiam?“

Na chodbe sa ozvali kroky, ktoré sa odrážali od pozlátých stien plesovej sály. Cez otvorené dvojkridlové

dvere prenikol do veľkého priestoru šum rozhovoru, skôr ako dvaja džentlmeni prekročili prah a chvíľu tam postáli, aby zhodnotili miestnosť.

Prasynovec slečny Drakeovej poručík Graham Burke vyzeral rovnako, ako som si ho pamätala. Hranatá tvár – ale ako šikovne podotkla jedna zo slúžok, bol pekný. Nepôsobil obyčajne, bol vojak, ako naznačil Daniel. Mal široké plecia a pevné paže, ktoré majstrovsky obo-pínal kabátec modrej farby, nepochybne preto, aby ladil s jeho prenikavými očami. Uvedomila som si, že ma po-chytil záchvev neistoty.

Prechádzal po drevenej podlahe tanečnej sály, klop-kanie jeho čižiem sa odrážalo od bielych stĺpov a okien siahajúcich od podlahy až po strop. „Ach, tu si, teta Sally. Mám na teba otázku.“

Zastavil sa pod lešením, ktoré sme postavili na reštaurovanie, a zvedavo sa rozhliadal po miestnosti. Teda až dovtedy, kým jeho oči nepristáli na mojej tvári a všetko v ňom sa nezastavilo, poháňané niečím, o čom som sa mohla len domnievať, že je to iskra spo-mienky.

Slečna Drakeová vykročila dopredu. „Pamätáš sa na moju chránenkyňu, slečnu Phoebe Radcliffovú?“

„Trochu. Už je to nejaký čas, však?“

Oči sa mi rozšírili a pristihla som sa, že prikyvujem tým mdlým spôsobom, ktorý som u iných žien neznáša-la. Samozrejme, bola som zaskočená. Zvláštno, zdal sa mi rovnako znepokojený ako ja. Bolo v takejto reakcii niečo skryté? Možno podráždenie? Alebo ešte horšie – očividný nezáujem?

Ustúpil o krok vzad a pohl sa k stene. „Zdá sa, že ste v tanečnej sále trochu pokročili, hoci nie tak, ako by som očakával.“

„Áno.“ Musela som si odkašľať, aby som z hrdla dostala nepríjemnú hrču. „Práca, do ktorej sme sa pustili, je dosť piplavá. Trúfam si povedať, že dokončenie ešte nejaký čas potrvá.“

„Vidím.“ Kývol na svojho spoločníka od dverí, odkiaľ nás mlčky pozoroval, plecom opretý o neďaleký stĺp. „Môj priateľ bol taký láskavý, že ma sprevádzal do Avonthorpu, aby mi pomohol v nejakých obchodných záležitostiach.“ Počkal, kým k nám dôjde, a vtedy zvýšil hlas. „Pán Montague, dovoľte, aby som vám predstavil slečnu Phoebe Radcliffovú, žiačku mojej tety, ktorá súhlasila, že jej pomôže s rekonštrukciou domu.“

Vystrúhala som malý pukerlík. „Nie celého domu, pozor, len tanečnej sály.“

Pán Montague mal uhladený mestský vzhľad, tmavé vlasy a nebol príliš vysoký. Zdalo sa mi, že je celkom pekný, aj keď na prvý pohľad trochu nevýrazný. Teda až do chvíle, keď sa usmial mojím smerom a uklonil sa. Panebože. Obrátil sa mi žalúdok. Nečudo, že slečna Drakeová bola po príchode pánov taká rozčúlená.

Pán Montague naozaj vyzeral ako darebák.

V duchu som si zopakovala jeho meno. Prečo mi to priezvisko znelo tak povedome? Bol z Carlton Housu? Medzi členmi smotánky bol dobre známy, tým som si bola istá. Zovrela som pery a uprela zrak na prasynovca slečny Drakeovej po jeho boku. Ako ten upätý, zdržan-

livý, bezvýznamný poručík Burke získal takú výhodnú známosť a čo robila táto dvojica tu, na míle ďaleko od akéhokoľvek vychyteného miesta?

Slová ma pálili na jazyku, ale mala som odvahu opýtať sa? Zrejme áno. „Ste obchodní partneri? Pokiaľ viem, poručík Burke sa zaoberá starožitnosťami. Ako ste sa vy dvaja spoznali?“

Pán Montague si ma chvíľu premeriaval. „V Londýne, celkom náhodou v kaviarni. Bola to trochu humorná situácia. Viete, poručík Burke bol...“

„Užíval som si pekné popoludnie.“ Poručík Burke si odkašľal. „Ukázalo sa, že Montague a ja máme spoločné záujmy.“ Páni si vymenili rýchly pohľad.

Poručík Burke sa rýchlo obrátil k slečne Drakeovej. „Čo ma privádza k tomu, prečo som vôbec prišiel. Dnes popoludní má do Avonthorpu doraziť koč plný umeleckých diel. Bolo by vhodné, keby som ich spolu s ostatnými uložil v starom kostole? Nebudú tam dlho. Pán Montague plánuje dohodnúť stretnutie s vaším slávnym priateľom a susedom, pánom Haskettom, aby sme sa dohodli na prípadnom predaji.“

Slečna Drakeová zdvihla obočie.

„Viem. Sám som bol trochu prekvapený, že pán Haskett je ochotný s nami obchodovať vzhľadom na, ehm, povesť Drakeovcov.“ Mávol rukou nad tou myšlienkou. „Bez ohľadu na to dúfam, že v najbližších týždňoch uzavrieme dohodu.“

„Týždňoch?“ Pohľad slečny Drakeovej prešiel z jedného kúta miestnosti do druhého. „Takže zostaneš tak dlho?“

„Pán Haskett prejavil záujem o sarkofág, ktorý som získal v Egypte, hoci dúfam, že by mohol uvažovať aj o jednom alebo dvoch ďalších predmetoch.“

„To je nepravdepodobné, keďže som počula chýry, že Haskettovci rozhodne nie sú najbohatší. Vlastne som prekvapená, že vôbec uvažuje o kúpe akýchkoľvek predmetov.“

„To neviem.“ Poručík Burke sa kolísal na päťach. „Ponúkol nám, aby sme my dvaja zostali s ním na jeho panstve; ja som sa však nazdal, že pohodlnejšie nám bude tu.“ Zahľadel sa na lešenie. „Nebudeme zdržiavať pri rekonštrukcii, ak vás to znepokojuje.“

„Vôbec nie.“ Slečna Drakeová zvierala čipkový lem na svojom páse, krútila a ťahala krehkú látku. „Samozrejme, môžeš využívať starý kostol. Budova je relatívne prázdna okrem ostatných starožitností, ktoré si tam už uložil.“

„Ďakujem, teta.“ Ešte raz sa na mňa pozrel. „Ste veľmi ústretová.“

Páni sa hneď pobrali preč, no nestihli urobiť viac ako krok od dverí, keď ma slečna Drakeová chytila za ruku a druhú si pritisla na prsia. „Prečo práve teraz, Phoebe? Prečo prišiel práve teraz?“

Zdvihla som obočie. „To vám neviem povedať. Ale sľúbil, že sa bude držať bokom. Vyzerá to tak, že ho na pobrežie priviedla len bezvýznamná obchodná záležitosť. Naozaj si neviem predstaviť, že by nám títo dvaja mali robiť veľké problémy. V každom prípade urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som pomohla s hosťovaním, keby to bolo potrebné. Daniel môže pomôcť tiež.“

Slečna Drakeová dýchala krátko a plytko, tvár mala prízračne bielu. „Áno... hostovanie. Hneď sa porozprávam s Arnoldom. Ako komorník bude vedieť, čo robiť, ako to zvládnuť.“ Letmo pozrela na lištu, na ktorej som pracovala celé dopoludnie. „Aké strašné, strašné nešťastie.“

2

Sotva som zavesila konský postroj na stenu v koniarni, keď príjemné ticho prerušili rúzne mužské hlasy. Ruka mi zastala, ich tenory sa miešali so sladkou vôňou sena a trblietavými čiastočkami prachu poletujúcimi vo vzduchu.

Po návrate z popoludňajšej vychádzky som v stajni nenašla žiadneho paholka a najprv som predpokladala, že sa zhovárajú práve dvaja z nich, ale rýchlo som si uvedomila, že sa mýlim.

„Nie je to také jednoduché.“

Ostrý hlas vychádzajúci z príľahlej kočiarne patril poručíkovi Burkovi.

Pocítila som mravčenie na chrbte, ktoré ma pobáda-
lo, aby som rýchlym krokom prešla otvoreným nádvo-
rím a popod oblúk do priľahlej kôlne. Postavila som sa
tak, aby ma nebolo vidieť.

Samozrejme, veľmi rýchlo som potlačila úvahu
o tom, či sa im mám ukázať. Prehlušil ju totiž ohrom-
ný záujem. Náhly príchod poručíka Burka rozrušil
slečnu Drakeovú veľmi zvláštnym spôsobom a ja som
bola odhodlaná odhaliť príčinu.

Poručík Burke pokračoval. „Oficiálne nikto nevie,
čo sa s ním stalo.“

„Ani poradcovia kráľa Jána?“

Pri ďalšom hlase sa mi zrýchlil pulz a nemohla som si
pomôcť, na zlomok sekundy som nazrela za roh, než som
sa opäť stiahla do tieňa. Mala som pravdu. Ten druhý
pán v kočiarni nebol nikto iný ako pán Montague.

Ozvalo sa kovové cinknutie a na chvíľu prerušilo
autoritatívny hlas poručíka Burka. „... bol rok? 1216,
preboha. Kráľ Ján mal na krku prekliatu vzburu.“

Kráľ Ján... samozrejme. Pritisla som hlavu k stude-
nej stene kočiarne, keď som si v duchu spojila ich slová.
Stratený poklad z Avonthorpu – mala som to vedieť.
Nemohli hovoriť o ničom inom.

„Nechápem však,“ hlas pána Montagua znel nedôver-
čivo a zároveň posmešne, „prečo starý kráľ považoval
za rozumné prejsť cez močiare. To by urobil len blázon.“

Poručík Burke sa zasmial. „Zrejme bol blázon.“
Nastala pauza. „Nezabúdajte, že bol v tom čase chorý
a ponáhlal sa. Koč sa mohol zastaviť v prílivovej oblasti
alebo v potoku.“

„Alebo v pohyblivom piesku.“

„Je to možné, ale dovoľím si tvrdiť, že krajina na západ od nás vtedy vyzerala úplne inak. Tak či onak, naložené vozy sa vraj zaborili do bahna a kráľ o niekoľko dní neskôr zomrel. Korunovačné klenoty sa nikdy nenašli.“ V hlase poručíka Burka som počula náznak úžasu. „A práve tu sa do príbehu dostáva môj darebácky predok.“

„Mal som dojem, že neveríte, že tie klenoty naozaj našiel.“

„Naša rodinná legenda bola úžasnou rozprávkou na dobrú noc pre mladého chlapca a šťavnatou klebetou pre dámy z Crossridgeu, ale nie. Neverím na klebety, ktoré, ako sa zdá, každým rokom len pribúdajú. Najmä keďže moja prateta bola nútená rozpredať takú veľkú časť majetku, aby vyžila. Ak tu aj bol nejaký poklad, určite ho nenašla.“

Ešte raz som nazrela za dvere a videla som, ako si pán Montague rukou prehrabáva vlasy. Na tvári sa mu zračil slabý úsmev. „Ale ak váš predok naozaj vytiahol ten voz z močiara a predmety ukryl? Ten poklad, priateľ môj, by mal hodnotu, ktorá sa vyrovná majetku princa regenta.“

„Práve preto všetci členovia drakeovskej rodiny, ktorí za posledných sto rokov vstúpili do tohto domu, venovali každú sekundu svojho života jeho hľadaniu. Boli to hlupáci, rovnako ako kráľ Ján. Zapamätajte si moje slová. Keď príde rad na mňa, určite nebudem takto mrhať časom.“

„Nikdy ste nehovorili ako Drake, však? Určite nie za tie mesiace, čo vás poznám – na to ste príliš praktický, povedal by som, že aj príliš burkovský.“

„To je pravda. My, pokorní Burkovci, sme nikdy nehľadali slávu – boli sme vojaci, pracovití ľudia, nepatrili sme do vašej triedy.“ Oprel sa rukou o okraj koča. „Keby môj starý otec ešte žil, považoval by za iróniu, že mám zdediť Avonthorpe, vzhľadom na to, že rodina mojej starej mamy sa nás takmer zriekla.“

„Je zvláštne, ako sa veci niekedy vyvinú.“

„Vskutku. Kto by si bol pomyslel, že teta Sally sa nevydá a nebude mať deti a táto veľkolepá stavba sa nezaslúžene dostane do mojich rúk.“

Pán Montague stíšil hlas. „Dedenie majetku nie je vždy spravodlivé a čestné.“

„To je pravda, ale pre vás to neplatí, pretože vy máte právo zdediť Whitefall.“

„Áno... Whitefall...“ Pán Montague sa nervózne poobzeral po miestnosti. „Dost bolo rečí o mne. Radšej by som hovoril o niečom príjemnejšom. Povedzte mi niečo o tej vašej slečne Radcliffovej, kým čakáme na Arnolda a ostatných.“

Keď som začula svoje meno, stuhli mi svaly.

„Dovoľte mi, aby som sa vyjadril jasne. Nie je to moja slečna Radcliffová.“ Chvíľu bolo ticho. „Stretol som ju len nakrátko pred rokom. Nevieam o nej až tak veľa. Čo vás na nej zaujalo?“

Zahryzla som si do pery, v hrudi ma páľilo. Áno, naozaj, čo?

„Všetko a nič.“ Pán Montague sa uškrnul. „Nie som si úplne istý. Asi som len nečakal, že tu nájdem takú energickú mladú dámu. Je zaujímavé, že ste ju počas našich diskusií týkajúcich sa pobytu v Avonthorpe ani raz nespomenuli.“

„Nepovažoval som to za dôležitú informáciu.“

Pán Montague si odkašlal a zasmial sa. „Krásne dámy sú pre mňa vždy dôležité, Graham. Nezabúdajte na to.“

„Krásne, čo? Niečo mi hovorí, že ste boli príliš dlho na vidieku, ak mienite skočiť po prvej dáme, ktorá vám skríži cestu, najmä po dáme, ktorá má, ak môžem hádať, mizerné veno, keďže sa obmedzila na štúdium u mojej tety.“

Otvorila som ústa. Mizerné veno! Ako málo vedel o mojej situácii a o svojej pozoruhodnej tete. Srdce mi zachvátil náhly záchvev hnevu.

Poručík Burke však ešte neskončil. „Radšej si dávajte pozor, Montague. Pripúšťam, že slečna Radcliffová je zaujímavá, ale nie je o nič príťažlivejšia ako stovky iných dobre vychovaných mladých žien obdarených trochu vynaliezavosti a talentu. Majte na pamäti, že aby ste uspokojili svojho otca, budete potrebovať viac než malé veno. Okrem toho ste sa zaprisahali, že sa nikdy nedotknete ženy po tom, čo... Ako sa volala?“

Hlas pána Montagua znel rozladene. „Amelia Pembrokeová.“

Potlačila som vzdych a odvážila som sa ešte raz nazrieť za dvere. Amelia Pembrokeová? Manželka môjho staršieho brata? Práve tam som počula meno Montague. Bol jedným z jej nápadníkov.

Pán Montague sa zrazu otočil a pohľadom prešiel k dverám. Strhla som sa, pulz sa mi zrýchlil, ale bolo neskoro. Zbadal ma.

V kočiarni a na nádvorí bolo ticho, vnímala som len prekliate búšenie vo svojej hrudi. Teda až do chvíle,

keď sa opäť ozvali kroky, bolestne pomalé, ako keď sa človek približuje ku koristi na love.

V tej chvíli som nemohla utiecť. Mala som len sekundu či dve na to, aby som si uhladila sukňu. Ruky sa mi triasli. Bolo normálne, že som bola v stajni. Nezistili by, že som počúvala ich súkromný rozhovor.

Ešte raz som si skontrolovala účes a vykročila som k otvoreným dverám v nádeji, že budem vyzeraf, akoby som práve prišla. „Dobré poludnie, páni. Zdalo sa mi, že počujem hlasy.“

Obaja zastali ako prikovaní, poručík Burke stuhol, plecia mal vystreté dozadu ako generál. Naozaj sa rozprávali o mne. Opätovala som mu chladný pohľad.

On sa zasa rýchlo pozrel na dvere. „Slečna Radcliffová, dobrý deň.“

Prehltla som rozhorčenie a vykročila dopredu. „Práve som sa vrátila z celkom príjemnej jazdy. Odkladala som postroj, keď som vás dvoch počula.“

Poručíkovi Burkovi trvalo niekoľko sekúnd, kým zavrel ústa a prižmúril oči. „Zaujímavé, že sme nepočuli nikoho prichádzať. Hovoríte, že postroj?“

Pocítila som záchvev viny, ale potlačila som ho. Poručík Burke si zaslúžil všetku trápnosť, ktorú som v ňom dokázala vyvolať. „Prišla som a postarala sa o svojho koňa, čo mám z času na čas tendenciu robiť, a potom... No, som rada, že moja prítomnosť v stajniach vás dvoch nevyrušila. Bola by som posledná, kto by sa chcel pliesť do vašich... ehm... obchodných záležitostí.“

Poručík Burke zdvihol obočie. „Som si istý, že by ste to neurobili. Ako to už býva, Montague a ja čakáme na

Arnolda. Ako som naznačil, egyptské starožitnosti treba vyložiť z tohto voza a odviezť do kostola na dočasné uskladnenie.“ Poklepal si jazdeckým bičikom po nohe a na perách mu pohrával úsmev. „Povedzte mi, slečna Radcliffová, bežne sa staráte o svoje kone? Má moja teta koniarov či nie?“

„Určite má.“

„A predsa...“

„Ach.“ Pán Montague ma chytil za ruku. „Nechajte dámu na pokoji, Graham.“ Usmial sa na mňa. „Dovoľte mi, aby som sa ospravedlnil. Tuto môj priateľ vie byť občas poriadne nevychovaný.“

Pozrela som po očku na poručíka Burke. „Toho som bola svedkom.“

„Malicherné obchodné záležitosti ho vždy dostanú do zlej nálady. Tie umelecké diela, viete, sú... no, svojím spôsobom ako jeho vlastné deti.“

Poručík Burke zaľal čelusť. „Tak ďaleko by som nezašiel, ale strávil som veľa času obnovou a reštaurovaním tých kúskov. Sú pre mňa nenahraditeľné.“

Pán Montague mi stisol prsty. „Viete, sluhom, ktorých sme predtým stretli, spadla na zem prvá debna, ktorú zdvihli.“ Nadvihol obočie. „K obojstrannej spokojnosti všetkých však debny odišli za Arnoldom.“

Svaly sa mi uvoľnili, keď som zazrela polámanú debnu v zadnej časti voza. „Viem, čo máte na mysli, a dokonale chápem váš hnev, poručík Burke. To isté by som cítila aj pri svojom umeleckom diele.“ Podišla som k debne. „Dúfam, že sa nič nezničilo.“ Naklonila som sa bližšie. „Musím priznať, že ma zaujíma, čo ste so sebou priviezli.“

Vlastne som ešte nikdy nevidela žiadnu egyptskú starozitnosť. Neukázali by ste mi niečo, čo chcete predaf?“

Tvár poručíka Burka zmäkla, v jeho pohyboch sa objavil nádych mladického nadšenia, keď sa postavil vedľa mňa a opatrne siahol do debny. Občas zašuchotal senom a vytiahol balíček veľkosti dlane. Opatrne z neho vybral niečo, čo vyzeralo ako malý modrastý kameň.

Voľnou rukou si prešiel po čelusti a predmet mi neohrabane podal, aby som si ho prezrela. „Toto je podobižeň skarabea, chrobáka, ktorého, ako vidíte, egyptský umelec pretvoril na amulet.“

Všetko okolo poručíka Burka stíchlo akoby v očakávaní. Vzápätí ľahko pokrčil plecami. „Domnievam sa, že tento konkrétny sa mohol používať ako svadobný šperk alebo ako niečo veľmi významné. Pravdepodobne pochádza z prvých rokov obdobia strednej ríše.“

„Môžem?“

Pomaly prikývol, ale s chabým úsmevom.

Opatrne som vzala amulet do rúk, hladký modrý povrch sa trblietal v jasnom jarnom svetle prúdiacom dnu cez okno. Bol v bezchybnom stave, práca starovekého umelca bola neporušená – drobné vyrezávané nožičky, zložité vzory na chrbte skarabea, niekoľko jemne ryhovaných zárezov.

„Je nádherný.“ Pozrela som sa znova na voz. „Takže chcete predaf všetko, čo ste získali? Susedovi slečny Drakeovej?“

Poručík Burke si prešiel rukou po vlasoch. „Dohodli sme sa, že tomu pánovi predám jeden veľmi pekný

kúsok. Sarkofág, ako som už povedal. Je tam v tej veľkej debne.“

„Sarkofág?“

„Kamenná rakva.“ Odklopil veko, aby som mohla nazrieť dovnútra cez okraj. „Tento je malý, pravdepodobne kedysi slúžil pre dieťa. Je pomerne jednoduchý s niekoľkými vyrezávanými ozdobami, ale má historický význam. Našťastie, pán Montague prišiel predávať za dobrú cenu.“ Zhlboka sa nadýchol a spustil veko. „Pomôže mi zabezpečiť to, čo potrebujem. Zvyšok, no...“ Opatrne pozrel na susednú debnu. „Je to komplikované. Ja...“

Pri dverách za nami niečo zaškrípalo a všetci sme sa otočili, aby sme videli, ako pán Arnold vchádza do kočiarne so sluhom za chrbtom. Na tvári mal strnulý výraz plný obáv. „Čo sa zase deje?“

Hnev poručíka Burke vybublal na povrch, jeho ostré vojenské spôsoby sa vrátili v plnej sile. „Vidíte na vlastné oči.“ Na sekundu zavrel oči a potom si ma premeral. „Tieto predmety sa musia opatrne preniesť do kostola. Už žiadne nehody.“

Arnold sa sklonil nad rozbitú debnu a zvrážtil úzky nos. „Dúfam, že sa nič nezničilo.“

Poručík Burke prehovoril cez zaťaté zuby. „O ničom neviem. Budem však musieť v najbližších dňoch všetko skatalogizovať, aby som sa uistil.“

„Hovoríte, že do kostola?“ Tuto Phillips bezpečne odnesie vaše debny na miesto, kde ich mienite uskladniť.“ Arnold sa otočil ku mne. „Čo sa týka vás, slečna Radcliffová, slečna Drakeová sa na vás pýtala.“

„Áno?“

„Niečo ohľadom úpravy plesovej sály, ako som pochopil.“ Jemne sa usmial. „V tejto chvíli ste jediná, komu dovoľí, aby sa tej sály dotkol.“

„Nehovorte mi, že sa Daniel do toho opäť pustil.“

„To som nepovedal.“ Vystrel ruku a ja som sa usmiala.

Pán Arnold bol od môjho príchodu do Avonthorpu srdcom domu, vnášal doň stabilitu a pokoj. Od chvíle, keď som prišla, zaobchádzal so mnou láskavo, ako v rukavičkách, a pomáhal mi v osamelých dňoch, keď som to potrebovala.

Pridala som vedľa neho do kroku, vychutnávajúc si pohodlný únik, ktorý mi poskytol. Keď sme vychádzali z kočiarne, počuli sme hrkot debien. Nemohla som si pomôcť, rýchlo som sa obzrela. Poručík Burke bol trochu záhadný, pokiaľ šlo o jeho starožitnosti... a ochrannársky. Čo tým, preboha, chcel povedať? Čo mal v pláne s tými predmetmi, ak sa nemali všetky predať? Na rukách som pocítila mravčenie a priblížila som sa k Arnoldovi. Ešte dôležitejšie bolo, čo presne by takýto obchod skomplikovalo?

3

Počas svojho krátkeho pobytu som zistila jednu neblahú pravdu o mnohých veľkolepých panstvách: v každom žil aspoň jeden šialený príbuzný, s ktorým si rodina nevedela rady.

V Avonthorpe to boli pán Fagean a jeho manželka.

Boli svojrázni, bezstarostní, no niektorí ľudia by mohli povedať, že predstavovali prínos pre slávne večierky slečny Drakeovej. Na panstve žili, už keď som tam prišla. Nikdy som však nedokázala úplne pochopiť ich spojenie so slečnou Drakeovou. Zakaždým, keď som pátrala po podrobnostiach, mala som dojem, že pán Fagean je akýsi vzdialený bratranec.

Daniel po svojom príchode označil túto dvojicu za povaľačov a snažil sa im za každú cenu vyhnúť. Bola som však príliš zvedavá. Rozhodla som sa, že sa tak či onak o Fageanovcoch dozviem, čo sa dá, a zistím, prečo považujú za vhodné zostať v Avonthorpe. Moje doterajšie pátranie neprinieslo veľa výsledkov. V jednej chvíli som videla manželov, ktorí sa dožadovali pozornosti vážených hostí, v ďalšej, podráždení svojou situáciou, odišli a boli preč celé mesiace. Nehovoriac o zvláštnom správaní, ktoré spravidla sprevádzalo takéto náhle výlety.

Áno, mala som veľa otázok, pokiaľ išlo o Fageanovcov, no vďaka rozvážnej pozornosti pána Fageana k slečne Drakeovej, ktorá bola občas trochu zvláštna, moju mentorku prijali rovnako, ako by prijali každú osamelú staršiu ženu v jej situácii. Preto som nenašla dôvod, aby som znevažovala pána Fageana ani jeho manželku.

Chcem povedať, že zvedavosť ma v ten večer doviedla k tomu, že som pozorovala reakciu poručíka Burka, keď sa pred večerou predstavil manželskej dvojici. Nemohla som si pomôcť, vychutnala som si mieru jeho rozladenia – napnuté svaly v čelusti, vrásky na čele. Neužíval si ich prítomnosť v dome o nič viac ako ja. Vlastne mi to naznačil aj neskôr v ten večer.

Páni sa práve vrátili do salóna po portskom a poručík Burke mi pri klavíri venoval letmý úsmev. „Nemôžem tvrdiť, že by som to čakal.“

Sklopila som pohľad na manželov sediacich na pohovke. „Myslíte Fageanovcov?“

Strnulosť postoja poručíka Burka bola v čudnom rozpore s podráždeným tónom jeho hlasu. „O kom inom by som mohol hovoriť?“

Zahryzla som si do vnútornej strany líca. „O nikom inom.“

Chvíľu sme mlčky pozorovali rušnú miestnosť, keď sa pán Fagean priblížil k slečne Drakeovej a ponúkol jej nápoj. Na jeho topánke sa zachytilo mihotavé svetlo sviečky, jeho žiarivo žlté sako zostalo stredobodom pozornosti.

Poručík Burke, ktorý všetko pozoroval spolu so mnou, sa prisunul o čosi bližšie a oči sklopil na koberec. „Už tu bývajú dlho? Keď som tu bol naposledy, ešte tu neboli.“

Jeho ruka ma hriala pri boku a trochu ma zaskočila jeho blízkosť, najmä po tom, čo povedal v stajni. „Tak dlho, ako som tu. Pravdaže, som tu len dva roky.“

„Moja teta mi o tejto dvojici veľa nepísala, hoci viem, že pán Fagean jej občas pomáha s majetkom.“

„Povedali mi, že tu pôsobí ako pozemkový agent.“

Stiahol pery. „Niečo v tom zmysle.“

Na chvíľu sa rozhostilo ticho a na tvári sa mu objavil nový výraz. Posunul sa nabok, v jeho pohyboch sa objavil nový nepokoj a strčil si ruku do vrecka. „Ehm, dúfal som, že sa mi dnes večer podarí byť s vami chvíľu osamote. Ja... no, priniesol som niečo, aby som vám to ukázal.“

„Aha?“

Nervózne sa usmial. „S pánom Montaguom sme celé popoludnie vykladali všetky debny a náhodou som natrafil na ďalšieho skarabea, ktorý by vás mohol zaujímať.“

Nastala nádejná odmlka. „Predtým ste boli fascinovaná...“ Pomaly som otvorila dlaň a on mi do nej vložil malý predmet. „Ďalší chrobák?“ Mal nádhernú podobu a bol modrý ako ten prvý, ale o niečo väčší. Vzala som ho k neďalekému svietniku, aby som si ho lepšie prezrela. Poručík Burke nespúšťal zrak z mojej tváre. „Tento tu je glazovaný steatit, ale najzaujímavejšia časť je naspodku. Otočte ho.“

Poslúchla som a s prekvapením som uvidela rady leptov oddelených rovnými čiarami, ktoré pokrývali celú spodnú stranu skarabea.

Pristúpil celkom blízko. „Sú to hieroglyfy. Môj priateľ Thomas Young robí nesmierne zaujímavú prácu. Snaží sa pochopiť staroveké písmo. Identifikoval niekoľko fonetických znakov v démotike. Je majster v práci so vzorcami a podobne.“

Zdvihla som pohľad. V hlase poručíka Burka znel sympatický podtón, keď sa rozhodol byť zdvorilý. To som od neho predtým nepočula.

Ukázal na amulet. „Tento konkrétny skarabeus slúžil ako pečať.“

Prešla som prstom po symboloch. „Čo tie znaky predstavujú? Viete, čo sa na ňom píše?“

„Nie sme si úplne istí, ale dúfam, že to jedného dňa zistíme. Ak by som mal hádať – z vlastnej skúsenosti, podotýkam –, skarabey sa zvyčajne považujú za dobré znamenie. Možno je na nich napísané práve to.“

Rýchlo som sa usmiala a strčila som mu amulet späť do rúk, predstierajúc obavy. „Alebo je to kliatba.“

Zachichotal sa. „To sotva. Skarabeus bol v Egypte neuveriteľne dôležitý symbol. Bol spojený s bohom

Khepriom, ktorý bol podľa Egypťanov zodpovedný za to, že za úsvitu vykotúľal kotúč ranného slnka nad východný obzor.“

Pozrela som sa na jeho ruku. „To je mojím spôsobom dosť poetické... a asi máte pravdu, pravdepodobne nejde o prekliatie.“

„Skarabej vsúvali do obväzov múmií, vraj predstavovali srdce mŕtveho.“

„Srdce? Chrobák?“

„Nám to dnes znie trochu zvláštne, ale Egypťania mali úplne inú kultúru. Srdce je však,“ venoval mi slabý úsmev, „dovolím si tvrdiť, univerzálny symbol lásky.“ Do očí sa mu pri pohľade na artefakt vkradlo zvláštne svetlo.

Aj ja som podľahla jeho kúzlu. „Ďakujem vám, poručík Burke, že ste mi ten amulet priniesli ukázať. Je to skutočne nádherné umelecké dielo.“

Vložil si skarabea späť do vrečka saka a zdvihol zrak. „Teda tu robíte vlastný umelecký projekt.“ Na chvíľu zaváhal a zahľadel sa do diaľky. „Dnes popoludní som trochu rozmýšľal, a hoci som predtým na chvíľu zahliadol tanečnú sálu, rád by som vedel, čím presne ste sa s tetou zaoberali v posledných mesiacoch. Chcel by som vysvetlenie, čo všetko ste urobili a naplánovali. Mohli by ste mi to ukázať?“

„Teraz? Tanečnú sálu?“

Zdvihol otvorené dlane. „Prečo nie?“

Skarabea nepochybne priniesol na zmierenie, aby ma dostal do správnej nálady. Ťažko som prehltna. Preboha, ten nešťastník mal pravdepodobne od začiat-

ku v pláne vypytovať sa ma na moju prácu, možno dokonca spochybníť moje postavenie v dome. No nemala som čo skrývať.

Vykročila som k dverám. „Nech sa páči, môžete ma nasledovať.“

Zastavila som sa, aby som vzala sviečku, a na improvizovanú exkurziu som zavolała aj svoju spoločníčku slečnu Chantovú. Poručík Burke sa možno nezaoberal tým, že sa neskoro v noci vyberie na vychádzku po Avonthorpe sám s cudzou ženou, ale môj otec, lord Torrington, by to určite neschvaľoval. Najal slečnu Chantovú, aby na mňa dohliadala ako akási gardedáma, kým sa budem učiť u slečny Drakeovej.

Slečna Chantová bola spočiatku dosť prísna a vznášala sa nado mnou ako duch, čo ma veľmi rozčuľovalo. No ako plynuli mesiace, začali sme sa navzájom považovať skôr za priateľky. Celkovo som si získala jej dôveru a ona mi dala priestor, po ktorom som túžila. Ani dnes to nebolo inak, keď kráčala v požadovanej vzdialenosti za poručíkom Burkom a za mnou. Občas sa na nás pozrela spod zdvihnutého obočia a zovreła košík s vyšívaním, ktorý si so sebou priniesla pre prípad, že by exkurzia trvala dlhšie, ako očakávala, čo som však nemala v úmysle dovoliť.

Náš cieľ nebol až tak ďaleko od salóna, no všetko v Avonthorpe bolo navrhnuté honosne, aby podnecovalo k obdivu: prebytok stĺpov v gréckom štýle, sieň za sieňou s maľovanými stropmi a napokon okázalá tanečná sála, skutočné centrum domu – pozlátaná krajina zázrakov.

Nazvať túto miestnosť veľkou by bolo určite slabé slovo, lebo bola obrovská. Na jednej stene viseli nádherné gobelíny a dve susedné steny lemovali okná od podlahy až po strop, pričom každé z nich bolo ozdobené karmínovými závesmi so zlatými stuhami. Na vzdialenom konci miestnosti vyčnievala obrovská kruhová galéria, na ktorej počas plesov hrali hudobníci, a z maľovaného stropu viseli nádherné lustre.

Sen každého umelca.

Keďže však svietil len kosák mesiaca, my traja sme pri osamelom svetle sviečky v mojej ruke videli len málo. Nebola som nadšená, keď som musela vziať poručíka Burke na provizórne lešenie, na ktorom sme s Danielom pracovali, aby mohol posúdiť obvodové lišty.

Drevená konštrukcia zavrzgala, keď sa poručík Burke oprel o zábradlie. „Moja teta sa k týmto renováciám stala dosť zdržanlivo. Zaujímalo by ma, čo ju viedlo k rozhodnutiu zrekonštruovať tanečnú sálu, keďže som mal dojem, že peňazí v súčasnosti nemá nazvyš.“

Tak preto ma sem priviedol bez tety. Myslel si, že ju chcem oškľbať? „Nemusíte sa obávať, poručík Burke. Považujem tento projekt za súčasť svojej výučby. Za svoj čas nepožadujem žiadnu kompenzáciu.“

Pozrel sa na lišty. „Ale považujete sa za kvalifikovanú na jej dokončenie, no... na toto všetko?“ Odmlčal sa. „Teda, keďže ste len študentka.“

Stiahlo mi hrud'. „Samozrejme, že áno. A nezabudnite, že stropu sa nedotýkame.“

Otočil sa tvárou k slabým čiaram a vyblednutým vzorom rozprestierajúcim sa na zakrivenej kupole a zdvihol

sviečku. „Ani som si neuvedomil, že v tejto miestnosti je toľko detailov. Chápem, prečo ste sa rozhodli nechať strop tak.“

Nedokázala som skryť rozhorčenie vo svojom tóne. „Ja...“

Zdvihol ruku, aby ma umlčal. „Pokiaľ môžem povedať, odvádzate vynikajúcu prácu.“ Jeho pohľad sa zastavil na úseku, ktorý Daniel počas dňa dokončil, ale dosť zle. „Dúfam, že moja teta vie, že som pripravený pomôcť jej akýmkoľvek finančnými prostriedkami.“

„Chcete povedať, že mi dávate možnosť odstúpiť?“

Usmial sa. „To som nenaznačil.“

„Dovolím si tvrdiť, že v Londýne isto poznáte veľa maliarov a reštaurátorov, ktorí by mohli prevziať túto prácu a odviesť tu fenomenálny výkon.“

„Samozrejme, ale nič také som nenavrhol.“

Začala som zuby. „Tak čo presne navrhujete, pane?“

„Úprimnosť... nič viac.“

Otvorila som ústa. „Nerozumiem.“

Zložil si ruky na hrudi, oči upieral na moju prácu. „Povedzte mi... prečo vás moja teta povzbudila, aby ste sa toho ujali? V tomto dome sa už roky nikto ničoho ani nedotkol. Mal som dojem, že to má niečo spoločné s dedičstvom.“

„Na to sa budete musieť spýtať tety. Môžem povedať len to, že ma poverila, aby som zabezpečila, že steny budú vyzeráť a pôsobiť presne tak, ako keď boli natreté prvýkrát. Vravela, že ju unavuje zašlý vzhľad všetkého navôkol. Obaja vieme, že nachádza veľké potešenie v organizovaní večierkov. Raz mi povedala, že mám

zabezpečiť, aby jej hostia mohli zo stredu tanečnej sály obdivovať všetky lišty, ako to bolo pred sto rokmi. Strop však zostane taký, aký je. Jeho reštaurovanie si vyžaduje oveľa viac odborných znalostí.“

Prižmúril oči. „Ako presne obnovujete tie lišty?“

„Jednoducho ich premaľujem. Podľa pokynov vašej tety. Pozor, používam tradičný recept z kriedy a pigmentu zmiešaného s vodou a glejom. Celý projekt bol až do tejto chvíle celkom jednoduchý.“ Zdvihla som sviečku. „Práca však trvá oveľa dlhšie, ako sa očakávalo. Je mimoriadne jemná. Nikdy som nemala Danielovi dovoliť, aby sa tu učil.“

Poručík Burke sa naklonil bližšie k miestu, kam som ukázala. „Chápem prečo.“

„Vaša teta má túto miestnosť rada. Vyžaduje dokonalosť na každom kroku. Dovolím si tvrdiť, že by všetko urobila sama, keby mala lepší zrak.“

Zachichotal sa. „Som si istý, že by to zvládla.“

Zdola sa ozval hlas. „Čo by som urobila?“

Obaja sme sa otočili a uvideli sme slečnu Drakeovú, ako sa krčí vedľa slečny Chantovej pri dverách. Nahla som sa cez zábradlie. „Práve som vášmu synovcovi ukazovala náš projekt.“

Pokrčila nosom. „Hm.“

Poručík Burke mi pomohol zostúpiť po schodoch na lešení. „Je to dosť ambiciózny projekt, teta.“

„Áno, no...“ Hlas mala chrapľavý. „Už nám zostáva len vzdialená stena a konečne uvidíme miestnosť, ako ju navrhol Josiah Drake.“ Keď som k nej pristúpila, chytila ma za ruku. „Volá vás pani Fageanová.“

Našla ešte niekoľko gobelínov. Chce vám o nich niečo povedať.“

Odfúkla som si. „Dobre.“

Poručík Burke chytil svoju tetu za ruku ako sprievod a ja som ustúpila, aby som sprevádzala slečnu Chantovú.

Nechali sme ich kráčať popredu, potom mi zašepkala do ucha: „Poručík Burke je dosť afektovaný, však?“

„Pst.“ Pevne som jej stisla ruku. Školácke predstavy slečny Chantovej v súvislosti s hľadaním manžela pre mňa v každom pánovi, na ktorého sme natrafili, sa nedali tolerovať. V každom prípade nie v súvislosti s poručíkom Burkom, nie po tom, čo povedal v stajni. Nemal o mňa záujem. Okrem toho by romantická duša ako ona mala pochopiť, aká zlá dvojica by sme my dvaja boli – on so svojou prehnanou formálnosťou a ja so svojou umeleckou povahou. Okrem toho som mala v úmysle založiť si vlastný podnik, sama.

Slečna Drakeová potiahla poručíka Burka a zastavila sa. „To je ona?“ Ukázala do výklenku, kde bola na rokokovom stolíku vystavená jej obľúbená váza zo Sèvres.

Poručík Burke na mňa vrhol rýchly pohľad a autoritatívne prehovoril. „Čo si o nej myslíš, teta?“

Rukou sa dotkla vázy, obracala ju, nato ju posunula bližšie k svetlu sviečok. „Myslím, že sa sem bude hodiť.“

Oči som mala doširoka otvorené, keď som sa pristavila po jej boku a konečne pochopila scénu pred sebou. „Chcete povedať, že táto váza je...“

„Falošná.“ Zvraštala pery, v hlase jej znela ľútosť. „Graham vzal originál do svojho vlastníctva a plánuje ho predať, aby sme prežili najbližších pár mesiacov.“

Srdce sa mi rozbúšilo. „Predať?“

Nečudo, že sa ma poručík Burke vypytoval na renováciu. Bola situácia slečny Drakeovej taká zlá? Obmedzila sa v skutočnosti na rozpredávanie kúskov dedičstva?

Poručík Burke položil falošnú vázu späť na stôl. „Nech je naša situácia akákoľvek, myslím, že môj človek odviezol vynikajúcu prácu. Len málokto by dokázal rozoznať túto vázu od originálu.“

Pobádala nás vykročiť. „Budem potrebovať peniaze na ruku, len čo sa to podarí vybaviť. Kamenné murivo za starým kostolom si naozaj pýta opravu.“ Vzdychla. „Už som to dosť dlho odkladala. Pán Fagean si tam pred niekoľkými týždňami vyvrtol členok.“

Samozrejme, že pán Fagean bol nejako zapletený do predaja vázy. Pozrela som sa pred seba na dvere do salóna. Vedela som, že slečna Drakeová nemá peniaze navyš, ale že by bola chudobná? Ako som mohla o tejto situácii nevedieť? Prižmúrila som oči. Čo sa ešte dialo v Avonthorpe, a ja som o tom nevedela?